

בס"ד

פרשת נח – הרב ברוך רוזנבלום שנת תשע"ה.

היינו רוצים היום, לעמוד על נקודה אחת, בחטאי דור המבול בס"ד, וממנו להבין, מדוע ביקש הקב"ה להציל את נח, דוקא באמצעות תיבה, למרות שעפ"י מה שכתוב בספר יחזקאל, שהקב"ה לא הוריד מבול בארץ ישראל, שנאמר (יחזקאל כב, כד) **בֶּן-אָדָם אֱמַר-לֵה אֶת-אֶרֶץ לֹא מִטְהָרָה הִיא לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זָעַם...**

הקב"ה יכל להכניס את נח ובניו, ואת כל החיות והעופות, אל תוך ארץ ישראל, ובכך להציל את נח, שלא באמצעות התיבה, אבל הקב"ה בחר לעשות תיבה...

כמובן, שהצורך לעשות תיבה, היתה לא רק להצלת נח, אלא כדי שנח יבנה את התיבה, במשך תקופה ארוכה, ואנשים יתעניינו מה פשר הבניה, ואולי ע"י כך, אנשים יתעוררו לתשובה.

אנחנו היום בע"ה, נעמוד על נקודה אחת, שקשורה לדור המבול, אבל לפני זה, אני רוצה להקריא כמה פסוקים, שקראנו לפני קצת פחות מחודש ימים, בראש השנה.

שם, בסדר הזיכרונות קראנו **"וגם את נח באהבה זכרת, ותפקדהו בדבר ישועה ורחמים, בהביאך את מי המבול, לשחת כל בשר, לפי רע מעלליהם, על כן זכרנו בא לפניך ה' אלהינו, להרבות זרעו כעפרות תבל, וצאצאיו כחול הים, ככתוב בתורתך ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה ויעברו אלהים רוח על הארץ וישכו המים"**

אינני מכיר את כל הנוסחאות של כל העדות, אבל בני עדות אשכנז, מזכירים את ענין נח, גם בתפילת יום הכיפורים. בסדר יום הכיפורים, הוא מופיע החל מבריאת העולם ועד בניית בית המקדש, וכניסתו של הכהן הגדול, לפני ולפנים. אנחנו מזכירים את זה גם בכל שבת.

לא כל אירוע בתורה אנחנו מזכירים כל שבת, אבל ישנו פיוט, ששרים אותו רוב תפוצות ישראל, בבוקר שבת **יונה מצאה בו מנוח, וישם ינוחו יגיעי כח...**

אומרים חלק מהמפרשים **יונה מצאה בו מנוח** – זו היונה ששלח נח מהתיבה, שזה היה בשבת ...

בבית האחרון של הפיוט הזה, מופיעה ענין השבועה, שנשבע הקב"ה לנח, שהוא יביא יותר מבול לעולם, ואם חס וחלילה יעלה ברצונו להביא מבול לעולם, הוא יצייר בעולם את הקשת, וזה הבית האחרון שנאמר שם בפיוט **עם אֶשֶׁר נָע צֶאֱזָן תַּעֲהָ, יִזְכָּר לְפָקְדוֹ בְּרִית וְשִׁבוּעָה, לְבַל יַעֲבֹר בָּם מִקְרָה רָעָה, כִּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ עַל מִי נֹחַ** – זו השבועה שנשבע הקב"ה לנח, לא להביא יותר מבול, והשבת אנחנו לא נקרא את ההפטרה הזאת, כי השבת זה ראש חודש, אז קוראים (ישעיה סו, א) **הַשָּׁמַיִם כְּסָאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי ...**

אבל בהפטרה כשקוראים בפרשת נח, קוראים פסוקים מהנביא ישעיהו (נד, ט) **כִּי מִי נֹחַ זֹאת לִי אֶשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעַבְרֵי מִי נֹחַ עוֹד עַל הָאָרֶץ כִּן נִשְׁבַּעְתִּי מִקְצֵף עֲלֶיךָ וּמִגֶּעֶר בָּךְ** – כאן הקב"ה נשבע, לא להביא יותר מבול על העולם...

אז אנחנו מזכירים את זה, גם בראש השנה, וגם ביום הכיפורים, וגם בכל שבת ושבת, למי ששר את הפיוט הזה.

הזכרנו לפני כמה שנים, שהשבועה שאנחנו אומרים (דברים יא, כא) **לִמְעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְתֵּיכֶם לָתֵת לָהֶם...**

כתוב בפרקי דרבי אליעזר, שכאן מונחת השבועה, שנשבע הקב"ה לנח, שלא להביא עוד מבול.

אז גם פעמיים ביום לפחות, שחרית וערבית, אנחנו אומרים את השבועה הזאת, חוזרים עליה פעם אחר פעם.

היינו רוצים היום בע"ה, לעמוד על נושא אחד בדור המבול, וממנה להסביר דבר מאוד מענין, שמצאתי בכמה וכמה ספרים שקשורים לענין דור המבול:

אומרת התורה, לאחר שקב"ה ניחם על בריאת האדם - **וַיֵּרָא ה' כִּי רָבָה רָעַת הָאָדָם בְּאָרֶץ וְכָל יֶצֶר מַחְשַׁבְתּוֹ לָבוֹ רָק רָע כָּל הַיּוֹם....** החלטי הקב"ה להשמיד את העולם, ולבנות אותו מחדש.

בשנים עברו דיברנו, שדוגמת בניית העולם החדש הזה, היה דוגמת הבניה של אדם הראשון .

גם לאדם וחוה היו שלושה ילדים, והיו להם שתיים טובים ואחד מהם לא היה טוב, אותו דבר היה אצל נח – היו לו שלושה ילדים, ושתיים מהם היו טובים ואחד לא טוב.

אז בנין העולם מחדש, היה מעין דוגמת האדם הראשון...

אני לא נכנס למה שאומרים חכמי הקבלה, בהקשר לאכילה מעץ הדעת, למאן דאמר שגפן היה, ונח, הדבר הראשון שהוא נטע, זה היה גפן... הוא היה צריך לתקן, אבל לא רק שלא תיקן, אלא קלקל...

אלו דברים קצת גבוהים, כדי לדבר עליהם בפרשת נח...

מה שנאמר בתורה {יג} **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קַח לְךָ כָּל בְּשָׂר בָּא לְפָנַי כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ חֲמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מַשְׁחִיתָם אֶת הָאָרֶץ...** והקב"ה אומר לנח לבנות תיבה, ובתיבה הזאת נח ינצל...

מה היה החטא המרכזי שבגיננו החליט הקב"ה להשמיד את העולם?

אומרת התורה - ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס.

אומר רש"י - ותשחת. לשון ערוה ועבודה זרה.

ידוע לכולם, מה שהגמרא (מסכת סנהדרין סג) אומרת, כשעם ישראל ביקשו לעבוד עבודה זרה, זה בעצם לא היה צרונם, אלא כל זה היה, כדי להתיר להם עריות בפרהסיא.

אז לא שהם האמינו בעבודה זרה...

אומרים המפרשים – גם דור המבול, לא בדיוק האמין בעבודה זרה, רק הם ביקשו לעבור על עריות, והיות וכך, זאת היתה הסיבה, שהם עבדו כביכול, עבודה זרה...

עיקר ההשחטה היה בעריות, וחז"ל אומרים, שבני האדם השחיתו את בעלי החיים – הרביעו חיה על בהמה, מין שאינו במינו, עד שכל היקום השחית את עצמו...

אבל עם כל זה, אומרים חז"ל – כלב הולך אצל זאב, וזאב הולך אצל כלב... תרנגול הולך אצל טווס, וטווס הולך אצל תרנגול... ואחד הדעות במדרש היא, שהארץ השחיתה את דרכה – היו זורעים זן אחד והיה יוצא זן אחר, כל הבריאה הושחתה, בעקבות מעשי האדם...

ידוע מה שהמסילת ישרים אומר – ברגע שאדם מתעלה, הוא מרום את כל היקום איתו, וברגע שהוא מתדרדר, הוא מדדר את כל היקום איתו.

ידועים המעשים על בהמות, שהושפעו ממעשי התנאים, שאם היו מחמירים בדבר מסוים, זה היה משפיע גם על בעל החיים שלו...

אז על מה נחתם גזר דינם של דור המבול? על מה הקב"ה החליט להשמיד את העולם?

רש"י אומר - ותמלא הארץ חמס. גזל.

לא נחתם גזר דינם, אלא על הגזל.

שואל השפתי חכמים במקום - תחליט, זה היה גזל או עריות?

ואומר – צריך לדעת לחלק את שני הדברים. זה היה גם זה וגם זה.

אני מקריא את לשונו - דהא והא גרם, דאי לא היה אלא גזל לחוד לא היה נחתם אלא על רעים ולא על טובים, ואי לא היה אלא זנות לחוד לא היה נחתם כלל אפילו על הרעים, אבל השתא דהיו שניהם נחתם על הרעים ועל הטובים ומוכרח אתה לחלק כן, דאם לא כן הפסוקים סתרי אהדדי דבתחילה אמר כי השחית כל בשר את דרכו וגו', ויאמר אלהים לנח קח כל בשר בא לפני, משמע בשביל זנות הביא המבול, ואחריו כתיב כי מלאה הארץ חמס, משמע דבשביל גזל הביא המבול, אע"כ צריך אתה לחלק כן, והשתא אתי שפיר הא דמפרש רש"י לעיל ותשחת הארץ לשון עכו"ם וגו', אע"ג דקרא לא מפרש אח"כ אלילים אלא גילוי עריות בלבד, כדכתיב כי השחית כל בשר את דרכו, דהיינו גילוי עריות כדפירש, אלא משום דאין עונש מיתה על עכו"ם ואינה הורגת טובים ורעים, ועוד י"ל משום שגזלו כל אחד את נשותיהם של חבריהם דהיינו שניהם גזל ועריות, לכך נחתם על שניהם, כתב מהרש"ל קשה למה לא אמר ג"כ גזל כמו שאמר עריות ועכו"ם, וי"ל דלעיל כתיב וירא אלהים, דמשמע העבירות שבין אדם למקום, אבל גזל הוא בין אדם לחבירו עכ"ל: נ פירוש דג' טפחים בעומק נקרא ארץ ומכאן ואילך נקרא אדמה, וכאן כתיב את הארץ ומשום דלפירוש א' קשה למה לא כתיב מארץ, לכן פירש ד"א כו', רק דקשה למה לא נאמר עם, לכן צריך גם לפירוש ראשון, (מהרש"ל)

אם זה היה רק העוון של הגזל, אז רק הרעים היו מתים, ולא הטובים, וידוע, שכאן מתו אפילו תינוקות בני יומם.

לכאורה, מה אתה רוצה מתינוקות בני יומם ?

אז חז"ל אומרים, שברגע שתינוקות מתים, זה אומר שיש מחלוקת.

אומר המדרש רבה (בראשית רבה, פרשה כו, אות ה) - **אמר רבי שמלאי בכל מקום שאתה מוצא זנות, אנדרלומוסין באה לעולם והרנגות טובים ורעים. רבי עזריה ורבי יהודה בר רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי אמר על הכל הקדוש ברוך הוא מאריך אפו** « חוץ מן הזנות, מאי טעמא וינאו בני האלהים וגו', ומה קתיב בתריה (בראשית ו, ז): ויאמר ה' אמתה את האדם, רבי יהושע בר לוי בשם רבי אבהו הלילה היה לוט מבקש רחמים על הסדומיים והיו מקבלין מידו, פיון שאמרו לו (בראשית יט, ה): הוציאם אלינו ונדעה אתם לתשמיש, אמרו לו (בראשית יט, יב): עד מי לך פה ללמד סגוריא עליהם, מכאן ואילך אין לך ללמד עליהם סגוריא.

חז"ל אומרים, כפי שכתוב בתורה, שהקב"ה הוריד את הגשם ארבעים יום...

עונשי הקב"ה, הם תמיד במידה כנגד מידה, ואחד הדברים שעליהם נאמר, שהקב"ה ברא את העולם - **והנה טוב מאד** - זו הנהגת מידה כנגד מידה.

הבן-אדם יודע על מה הוא נענש, ואם הוא יודע על מה הוא נענש, אז הוא יודע גם מה הסיבה לעונש, כמו שהגמרא (מסכת ברכות ה, ב) אומרת, שאחד האמוראים החמיצו לו 400 חביות של יין... באו חכמים לנחם אותו, ואמרו לו פשפש במעשיך...

הוא היה בטוח, אולי המעשר כספים שלו לא בסדר... אמרו לו - **לעין מר במיליה אמר להו ומי חשידנא בעינייכו אמרו ליה מי חשיד קב"ה דעביד דינא בלא דינא אמר להו אי איכא מאן דשמיע עלי מלתא לימא אמרו ליה הכי שמיע לן דלא יתיב מר שבישא לאריסיה אמר להו מי קא שביק לי מידי מיניה הא קא גניב ליה כוליה אמרו ליה היינו דאמרי אינשי בתר גנבא גנוב וטעמא טעים אמר להו קבילנא עלי דיהיבנא ליה איכא דאמרי הדר חלא והוה חמרא ואיכא דאמרי אייקר חלא ואיזדבן בדמי דחמרא.**

יוצא, שהקב"ה מעניש בן-אדם, העונש צריך להימדד בדבר עצמו, במה שחטאת.

אם הקב"ה העניש בארבעים יום, שואלים חז"ל - מדוע זה נעשה דוקא בארבעים יום ?

שאלה נוספת שאנחנו רוצים להבין - למה הקב"ה שטף את העולם במבול ?

אז ידועים דברי האר"י הקדוש, שהקב"ה רצה לטהר את העולם בטהרת מקווה, והיות וכך, אז הוא הציף את כל העולם במים, אז ארבעים יום, זה מעין ארבעים סאה, כמו שיש במקווה.

אז הקב"ה הטביל את העולם במים, והעולם נטהר באמצעות המים האלה, אלה דברי האר"י המפורסמים.

אנחנו רוצים להבין עפ"י פשוטו של מקרא, מה הענין הזה, של ירידת המבול, במשך ארבעים יום, ומדוע הקב"ה, אם רוצה לאבד את העולם, נותן לנח לבנות תיבה במשך 120 שנה ? יכל להכניס את כולם לתוך בור, כמו בקרח ועדתו...

שחז"ל אומרים, שאפילו מחט, שהיתה בבית החייטים, לא נשארה מקרח ועדתו...

עוד שאלה שאנחנו רוצים להבין - חז"ל אומרים, שהקב"ה הרתיח את המים, שבהם הביא את המבול.

אומר המדרש, שכל טיפה וטיפה, שהקב"ה הוריד, הרתיח אותה באשה של גיהנום, ובמדרש פרקי דרבי אליעזר כתוב, שהוא בישל את המים... ואומרים חז"ל גם, שהקב"ה פתח את תיהום רבה מלמטה...

כל אחד שואל את עצמו - מה מונח כאן ?

אז הגמרא אומרת שברותחין קלקלו וברותחין נענשו...

אם החטא שלהם היה עריות, שזה חטא שנעשה בחימום הגוף, אז כנגד זה חימם הקב"ה את המים שירדו מלמעלה וגם את המים למטה...

שאלה נוספת, שאנחנו רוצים בע"ה להבין - מהם מידות התיבה ?

הרי כולנו יודעים, שלתיבה הזאת לא ניכנס כל הגן חיות שנמצא בעולם... הרמב"ן אומר, שזה היה על דרך נס...

אבל הקב"ה נותן מידות מדויקות, ואנחנו רוצים להבין מה מונח כאן ?

אז דיברנו על זה לפני כמה וכמה שנים, שחז"ל אומרים על הפסוק (תהילים צב) **שְׁתוּלִים בְּבֵית ה'** **בְּחִצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ - שְׁתוּלִים בְּבֵית ה'**, זהו נח, ששתלו הקב"ה בתיבה. **בְּבֵית ה'** - זוהי תיבת נח.

אז כמו שהקב"ה נתן ארוך ורוחב למשכן, כך נתן הקב"ה מידות לתיבה, כי במשך כל השנה, שכן הקב"ה בתוך התיבה עצמה, וזאת הסיבה שמעולם לא הסריח האוכל בתיבה, ואף אחד לא אמר שצר לו המקום, כמו בבית המקדש, כפי שאומרת המשנה באבות (ה, ה) **עֲשֶׂרָה נְסִים נַעֲשִׂי לְאַבוֹתֵינוּ בְּבֵית... לֹא הִסְרִיחַ בְּשַׁר הַקֹּדֶשׁ מֵעוֹלָם, וְלֹא נִרְאָה זָבוּב בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים...** כי במקום שיש השראת השכינה, אין את כל הדברים האלה...

אנחנו בכל אופן, רוצים לנסות ולהבין מה מונח כאן בס"ד, בנושא שקשור למידות התיבה.

בואו נתחיל דבר דבור על אופניו, בדברים שכותב ר' חיים ויטאל בשערי קדושה:

ר' חיים ויטאל בשערי קדושה כותב, שאדם מורכב מארבעה יסודות שנקראים **ערמ"א** – עפר, אש, רוח, מים.

אני מקריא כמה שורות מדבריו – **יסוד האש**, ממנו נמשכת הגאווה, הנקראת גסות הרוח, להיות היסוד הקל והגבוה מכולם, ובכללה הכעס, כי מפני הגאווה נתכעס האדם, שאין עושים רצונו, ואילו היה שפל רוח ומכיר חסרונו, לא היה מתכעס כלל. נמצא, כי הגאווה והכעס, מידה אחת הם, ותולדותיה שלוש – הקפדנות בליבו, כי אילולא הגאווה, לא היה מקפיד בליבו, כענין שדברנו במידת הכעס... ובקשת השררה, והכבוד להתגאות על הבריות, ועל השנאה לזולתו, להיות גדול ממנו, וזה ענף מהגאווה גם כן.

יסוד הרוח, ממנו נמשך הדיבור, הנקרא שיחה בטלה, לדברים שאין בהם צורך כלל, או נפשי או גופני, ותולדותיו ארבעה, והם – לדבר חפץ, שקרים, לשון הרע, לגלות שבחיו לבריות ולהתגדל בפניהם.

יסוד המים, ממנו תאוות התענוגים, ותולדותיה שתיים – חמדא – לגזול ממון חברו ואשתו, וכל אשר יש לו להתענג בהם, והקנאה – כי יקנא בחברו, אשר לו ממון רב וכיוצא להתענג בו.

יסוד העפר, ממנו העצבות, ותולדותיה העצלות, לקיום תורה ומצוות.

עד כאן דבריו של ר' חיים ויטאל.

אומרים תלמידי האר"י, עפ"י דבריו – המידות שהקב"ה ברא בעולם, נקראים בשם 'מידות'.

אומר הסבא מקלם – 'מידה', הכוונה שכל דבר אתה צריך במידה.

גם התאוות של יסוד המים, ליהנות מהעולם הזה, צריכים להיות, אבל במידה, ולכן כשיש גשם במידה, זה גשם מבורך מאוד, אבל כאשר ישנה הצפה של מידת המים, מגיע דור המבול.

כל המשתמע מדור המבול – הרצון לגזול אחד את השני, לקחת את אשתו של חברו... כל זה בא, כתוצאה מעליית 'המים' אצל האדם, בצורה מוגזמת.

כאשר הענין של המים בא אצל האדם בצורה מוגזמת, הביא הקב"ה מידה כנגד מידה, ושטף את העולם במים.

עפ"י זה, מסבירים גם – למה הרתיח הקב"ה את אש הגיהנום ?

כיון שדור המבול, אומר המדרש, לא חטאו, אלא מתוך גאווה. מה הם אמרו ?

אם כל מה שאנחנו צריכים את הקב"ה, זה בשביל גשם, אז אנחנו לא צריכים אותו. יש לנו מספיק נהרות, ויש לנו מספיק מקומות שאנחנו שואבים מהם מים, וחז"ל אומרים, שהיה יורד להם גשם אחת לארבעים שנה...

אומרים חז"ל – מרוב טובה שנתן להם הקב"ה, הלכו ונתגאו.

יוצא שהיסוד שלהם היה בגאווה...

אז העונש שלהם, במידה כנגד מידה, יסוד האש – ממנו נמשכת הגאווה.

המים שהציפו אותם, עברו דרך אש הגיהנום, חיממו אותם, ולכן זה כלל גם אש וגם מים יחד, כי אלו שתי המידות שהיו באותו דור.

חז"ל ב מדרש, גם רבה וגם בתנחומא, בפרשת צו – בא וראה, כל מי שנתגאו נשרפו... וחז"ל מביאים רשימה שלמה...

ועפ"י דברי ר' חיים ויטאל, הדברים ברורים מאוד, כי אם יש את יסוד המים, והיסוד הזה מוצף, אז מידה כנגד מידה מקבלים מים.

אם אנשים יש להם גאווה, זה יסוד האש, אז מידה כנגד מידה – נענשים באש הגיהנום.

אלה הדברים שמסבירים גורי האר"י, בעונשי דור המבול.

אנחנו בע"ה רוצים ללכת לביאור נוסף בס"ד, ולהבין למה שטף הקב"ה את העולם במים, ולא נתן עונש כעדת קרח, שנבלעה כולה באדמה.

ישנו ספר נפלא, שאינו ניתן להשגה היום, הוא נקרא בשם **הדעה והדיבור**, כתב אותו הגאון ר' זלמן סורוצקין... אחרי זה הוציא ספר נקרא אזנים לתורה...

הוא כותב שם דבר מאוד יפה, שמחבר אותנו גם ליום הכיפורים.

יום הכיפורים קראנו את הפטרת יונה, ושם יונה ירד אל הספינה, ומהספינה הוא נשלח אל תוך הים, בלע אותו דג...

הוא שואל - מה פתאום אנחנו קוראים את ההפטרה הזאת, דוקא בתפילת מנחה כהקדמה לתפילת נעילה ?

ואומר - כיון שבתפילת נעילה, אחד הדברים שאנחנו מזכירים שם **לְמַעַן נִחְדַּל מֵעֲשֶׂק יְדִינִי**, והיות ואותו דור שהיה שם בנינו, היה גוזל אחד מהשני, והיות וכל השליחות ששלח הקב"ה את יונה לניווה, היה כדי להתריע על ענן הגזל. לכן זה הכונה לתפילת הנעילה, ששם אנחנו אומרים **לְמַעַן נִחְדַּל מֵעֲשֶׂק יְדִינִי**.

כותב הספר הדעה והדיבור דבר מאוד יפה – ביום שלישי בשבת, אנחנו אומרים מזמור שיר של יום שלישי (תהילים **פב**) **מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נָצַב בְּעֵדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט...**

בכל יום מימות השבוע, שאומרים 'מזמור שיר', יש קשר בין מה שקרה באותו יום, של בריאת העולם, לבין אותו שיר של יום.

אנחנו לא יכולים עכשיו, להיכנס ולהסביר כל דבר ודבר, אבל למי שזוכר, בערב ראש השנה דיברנו, שהשיר של יום, של יום שלישי, זה ה' **מִלֶּךְ גְּאוֹת לְבָשׁ**, משום שאלו היו המילים הראשונות שאמר אדם הראשון, בעמדו על רגליו, ובשעה שהוא נעמד, באו כל החיות והבהמות והשתחוּ לו... אמר להם, בואו ונשתחוּ ללמי שאמר והיה העולם... ומיד פתח במזמור ה' **מִלֶּךְ גְּאוֹת לְבָשׁ**.

שואל הספר הדעה והדיבור – מה זה **אֱלֹהִים נָצַב בְּעֵדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט** ?

מה המיוחד שבשעה שהדיינים עומדים בין הקב"ה עומד עמהם, מה מיוחד בזה ?

ואומר – הקב"ה ברא שתי עולמות. יש עולם שנקרא 'עולם היבשה', ויש עולם שנקרא 'עולם המים'. ביום השלישי, אמר הקב"ה (א, ט) **יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל-מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבֶּשֶׁה**.

במים, אומר הספר הדעה והדיבור – אין חוק, אין סדר... אנדרלמוסיה שולטת שם באופן מוחלט. הדגים פרוצים, אומרת הגמרא. אחד אוכל את השני, הגדול אוכל את הקטן, ולא רק זה... ביבשה המקסימום של הרשע, זה העורב, כך אנחנו אומרים בכל יום - **לִבְנֵי עוֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרְאוּ (תהילים קמז, ט) –** זה העורב, שבשעה שמטיל ביצים, והאפרוחים יוצאים החוצה, הוא רואה שהם לבנים, ועוד לפני שהם משחירים עצמם, הוא נוטש את הקן ומשאיר אותם למות. הם צועקים לקב"ה, והקב"ה מזמן להם אוכל מהצואה שלהם (רש"י).

אומרים חז"ל – זה הרשע של העורב, שנוטש את ילדיו.

ביס, הרשע הוא הרבה יותר גדול. זה לא שהם נוטשים את הילדים והולכים, ההורים אוכלים את הילדים שלהם. אין מושג של הורות. ברגע שהאמא סיימה להמליט את הביצים שלה, היא מיד טורפת אותם.

כל אמא מוכנה למות בשביל הילדים שלה, ושם המצב בדיוק להיפך !

עולם המים, הוא עולם אכזרי, **אומר הספר האזנים לתורה** – אין לו גם שום חוק ושום סדר.

יוצא שהמושג של גזל והמושג של עריות, אלו המושגים שנמצאים במים.

אם חז"ל אומרים לנו, שגזל ועריות, נפשו של אדם מחמתן. והמים, הוא יסוד התענוגות והחמדה של האדם, תבין בדיוק מאיפה זה בא.

אומר הספר האזנים לתורה/הדעה והדיבור – אבל כיון שהקב"ה אמר **יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל-מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבֶּשֶׁה**... אמר הקב"ה **מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נָצַב בְּעֵדַת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט** – כאן, לא תהיה האנדרלמוסיה שנמצאת מתחת לפני המים, כאן יהיה סדר !

לכן אחד הדברים שנצטוו אומות העולם, זה להושיב דיינים בדנינים שלהם.

הם צריכים לבנות להם חוקים שלהם... אדם שגוזל צריכים לדון אותו, אדם שגונב צריכים לדון אותו... זה אחד משבע מצוות בני נח.

אומר הספר אזנים לתורה – ברגע שהגיע דור המבול, ודור המבול התחילו לגזול אחד את השני, ונאפו אחד עם השני, אז הפכו את העולם למצב של מים, אם ככה, החזיר הקב"ה את מצב העולם למעשה בראשית, שהכל היה מים.

עפ"י זה נבין, מדוע שלח הקב"ה את יונה, לעורר את תושבי נינווה:

יונה לא רצה ללכת, כי אמר אם יחזרו בתשובה, זה יעורר קטרוג על עם ישראל...

אמר לו הקב"ה – אתה לא רוצה ללכת?! אני רוצה להראות לך, איך נראה עולם של גזל...

מה עשה הקב"ה?

הוריד אותו לתוך הים, וחז"ל אומרים, כשהוא ישב בתוך הדג, הקב"ה פתח את פיו של הדג, ועשה לו מעין תאורה, כדי שהוא יראה מה הולך בתוך הים, וראה יונה, כיצד אחד אוכל את השני, וכיצד אחד גוזל מהשני.

אמר לו הקב"ה – עכשיו אתה רואה איך נראה עולם של גזל?

באותו רגע הבין יונה, שהוא צריך ללכת ולעורר אותם בתשובה.

אומר הספר הדעה והדיבור – עכשיו תבין, למה שלח הקב"ה את יונה לים, כשלא רצה לעורר את תושבי נינווה על הגזל... רצה הקב"ה שיונה יראה, כיצד נראה עולם של גזל, וממילא, ילך ויעורר את תושבי נינווה על הגזל.

מצאנו תשובה נוספת, למה הקב"ה הביא על העולם מים, מה מונח בעונש הזה של המים.

תשובה נוספת שאומרים חז"ל, למה העניש הקב"ה דוקא במים, מצאנו בגמרא.

אומרת הגמרא (מסכת סנהדרין ק"ח, א) - ת"ר דור המבול לא נתגאו אלא בשביל טובה שהשפיע להם הקב"ה ומה כתיב בהם {איוב כא-ט} בתייהם שלום מפחד ולא שבט אלוה עליהם וכתוב {איוב כא-י} שורו עבר ולא יגעיל תפלט פרתו ולא תשכל וכתוב {איוב כא-יא} ישלחו כצאן עויליהם וילדיהם ירקדון וכתוב {איוב כא-יב} ישאו בתוף וכנור וישמחו לקול עוגב וכתוב יבלו ימיהם בטוב ושנותם בנעימים וכתוב וברגע שאול יחתו והיא גרמה שאמרו לאל {איוב כא-יד} סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו מה שדי כי נעבדנו ומה נועיל כי נפגע בו אמרו כלום צריכין אנו לו אלא לטיפה של גשמים יש לנו נהרות ומעינות שאנו מסתפקין מהן אמר הקב"ה בטובה שהשפיעתי להן בה מבעינין אותי ובה אני דן אותם שנאמר {בראשית ו-יז} ואני הנני מביא את המבול מים...

יוצא, שהיות והם בעטו בטובה של המים, שנתן להם הקב"ה, אז במידה כנגד מידה, נתן הקב"ה עונש של מים, כדי להשבית את המעשים שלהם, שהם בעטו בטובה.

אנחנו רוצים בע"ה להסביר דבר נוסף, מה מונח בענין הזה של המים, ובעיקר מה מונח כאן בענין של המים הרתוחים:

מצאתי דבר נפלא, שנמצא בספר שערי אורה. בחלק א', הוא מביא מאמר נפלא, שהוא שמע מפי הגאון ר' יחיאל מיכל גורדון זצ"ל, ראש ישיבת לומז'ה בפ"ת, בשיחה שהוא נשא אחרי יכל נדרי, לפני תפילת ערבית, הוא דיבר על דבר נפלא ביותר, ואנחנו רוצים בע"ה, לקחת משם יסוד מאוד מאוד מענין, להרתחה שהרתיח הקב"ה, את מי המבול.

אומרת הגמרא (מסכת עדויות ב, ז) - אף הוא ה'ה אומר, חמשה דברים של שנים עשר חדש. משפט דור המבול, שנים עשר חדש. משפט איוב, שנים עשר חדש. משפט המצריים, שנים עשר חדש. משפט גוג ומגוג לעתיד לבא, שנים עשר חדש. משפט רשעים בגיהנם, שנים עשר חדש, שנאמר (ישעיה סו), וה'ה מדי חדש בחדשו.

לכן אנחנו נוהגים ברוב תפוצות ישראל, שלאחר 11 חודשים מזמן הפטירה, מפסיקים לומר קדיש, כי משפט רשעים בגיהנם, שנים עשר חדש, ואנחנו לא מכריזים על אף אחד מישראל שהוא רשע. כל אחד ומנהיגו...

אני מקריא לפניכם את דבריו של ר' יחיאל מיכל, המבוססים על דברי המדרש (ילקוט שמעוני, פרשת ראה, אות תצ"ב).

הקטע שעליו מדבר המדרש, מופיע בפיט 'אשת חיל' - לא תיך לביתה משלג פי כל ביתה לבש שנים – חזקיה אמר, משפט רשעים בגיהנום י"ב חודש. שישה חודשים בחמה ושישה חודשים בצינה. בתחילה הקב"ה מכניסם באש הגיהנום, והם אומרים 'זה גיהנום של הקב"ה', ואח"כ מוציאם לשלג, והם אומרים 'זוהי צינתו של הקב"ה'. בתחילה הם אומרים 'וה', ואלה שנמצאים בשלג אומרים 'וי', זהו שאמר דוד בתהילים (מ) ויעלני מבור שאון מטיט ה'ון ויקם על סלע רגלי כונן אשתי.

מה זה מטיט ה'ון?

אומר המדרש – ממקום שאומרים שם 'וה'ן 'אוי'.

לכאורה, כל אחד שואל את עצמו – למאי נפקא מינא? מה היה חשוב למדרש לספר, מה צועקים שם בגיהינום?

משמע, שהצעקה הזאת מסמלת משהו, ואנחנו רוצים להבין מה מונח בזה?

התנחומא מספר, שבדור המבול ירד גם שלג, וצריך להבין, איך בדיוק ירד שלג אם הכל רתח? לא ניכנס לזה הפעם...

אומר המדרש (איכה רבה, פרשה א, אות לא) - **שֶׁלֶשׁ שָׁנִים וּמִחֲצָה הִקִּיף אֶסְפִּסְיָאנוֹס אֶת יְרוּשָׁלַיִם, וְהָיוּ עֲמוֹ אַרְבָּעָה דְּפָסִין, דְּפָס דְּעֶרְבָיָא, דְּפָס דְּאַפְרִיקָא, דְּפָס דְּאַלְפִּסְדִּירָא, דְּפָס דְּפִלְסְטִינִי. דְּפָס דְּעֶרְבָיָא תְּרִין אַמּוּרִין, חַד אַמְר קִילוֹס שְׁמִיָּה, וְחַד אַמְר פְּגָר שְׁמִיָּה. וְהָיוּ בִירוּשָׁלַם אַרְבָּעָה בּוֹלִיטִין** מה שנקרא בשפה שלנו – מולטי-מיליונרים בן ציצית, ובן גוריון, ובן נקדימון, ובן פלגא שבויע. וכל אחד ואחד יכול לספק מזונות של מדינה עשר שנים הגמרא אומרת ל-21 שנים. והיה שם בן בטיח [היה אחד הבריונים] בן אחותו של רבן יוחנן בן זכאי שהיה ממנה על האוצרות, ואוקיד כל אוצריא הצית את כל המחסנים של השמן ושל התבואה, שמע רבן יוחנן בן זכאי אמר וי, אֶזְלִין באו כל הבריונים אמרון לבן בטיח אמר חביבך וי הדוד שלך הביע צער, על זה ששרפת את כל האוצרות. שֶׁלַח וְאַתְּנִיה הֵלַךְ אליו ואמר לו "שמעתי שצעקת וי, בזמן ששרפתי את כל האוצרות, אמר לו למה אמרת וי, אמר לו לא אמרתי וי, אלא זה אמרי. אמר לו זה אמרתי, ולמה אמרת זה למה שמחת? אמר ליה דאוקדת כל אוצריא, ואמרתי דכל זמן דאוצריא קימין לא יהיבין גשמייהון למעבד קרבא. עכשיו יצאו להילחם כי אין אוכל, לכן אמרתי יוה' לשון שמחה. בין וי ליה נמלט רבן יוחנן בן זכאי..."

אומר הרב ר' יחיאל מיכל גורדון – מהמדרש הזה אתה לומד, שהמילה 'וה', מסמלת שמחה, והמילה 'וי' מסמלת צער. אם ככה, נחזור חזרה לגיהינום. בגיהינום של שלג, צועקים 'וה', ובגיהינום של אש צועקים 'וי'. שם שמחים, כי נמצאים בשלג, ושם עצובים, כי נמצאים באש. למה?

אומר הרב גורדון יסוד נפלא ביותר:

על מה מקבלים גיהינום? מה זה שישה חודשים בשלג, שישה חודשים באש?

פשוט מאוד – כשבן-אדם עובר על 'לא תעשה', והוא קם ועשה אותה... אז הוא חימם את עצמו לעשיית העבירה. אם הוא חימם עצמו לעשות את העבירה, אז מה העונש שהוא יקבל על זה?

אש של גיהינום!

אבל אם הקב"ה אמר לך, תחמם את הגוף שלך, ותעשה מצוה – תניח תפילין, תתעטף בציצית, תיקח ארבעת המינים... ולא קיימת את המצוה, אז אתה קפוא! אז תקבל מידה כנגד מידה – אתה נידון בתוך שלג.

אומר הרב גורדון – כשנמצאים בתוך שלג של הגיהינום, צועקים 'וה', כי בינתיים אתה מתנקה מהעוונות, וזה לא מחסיר לך את המצוות שעשית, אבל כשאתה נמצא באש של גיהינום, אתה לא שמח, כי שם יש להם צער, כשהם רואים מה השכר שהם הפסידו, מביטול מצוות 'עשה'.

יוצא ש'וה' זה שמחה ו-'וי' זה עצב.

אם ככה, אומר הספר **שערי אורה** – עכשיו אנחנו מבינים טוב מאוד... אם אנחנו אומרים שאש של גיהינום מקבלים על זה שעברנו על מצוות 'לא תעשה'. דורו של נח, אין להם מצוות 'עשה'. שבע מצוות בני נח, הם שבע מצוות 'לא תעשה' – **עבודה זרה, שפיכות דמים, גילוי ערות, אבר מן החי, ברכת ה', גזל, דינים**.

אם דור המבול עברו על מצוות של 'לא תעשה', אז מה העונש המגיע להם???

על זה לא מגיע שלג, אז על זה לא שייך להגיד – שישה חודשים באש ושישה חודשים בשלג.

אם ככה, מה עשה הקב"ה?

פתח את תהומות רבה, הכל היה האש, ולכן גם את האש שהוא הוריד מלמעלה, הוא הרתיח בגיהינום, למה?

פשוט מאוד – כי כל העבירות שלהם היו 'לא תעשה'!

אבל מה לעשות, שכותב לנו התנחומא, שהיה שלג.... איך זה מסתדר?

לכאורה אפשר לבאר את זה, עפ"י המצוה האחרונה של שבע מצוות בני נח.

מצוה אחת, שהרמב"ם מונה, שכן חייבים בה אומות העולם, זה למנות דינים.

אם הם חייבים למנות דיינים, אז יש להם מצות 'עשה' אחת, ולכן ירד גם קצת שלג על הארץ, בשביל לכסות את מצות ה'עשה' הזאת.

אלה הדברים שמביא הספר שערי אורה.

אם אלה הדברים רבותי, אנחנו רוצים להגיע ליסוד נפלא, עד כמה שניתן:

חז"ל אומרים לנו (זוהר הקדוש, חזקוני) – למה הוריד הקב"ה את המבול ארבעים יום ?

אז אחד אומר, שהם הטריחו את הקב"ה, לצור צורת ממזרים, שהאדם נברא במשך ארבעים יום, והיות וכך, לכן המבול נמשך ארבעים יום.

הזוהר מביא, והחזקוני אומר זאת מדילי - ולמה הביא עליהם ארבעים יום ?

בגלל סיבה אחת – להלקות את העולם בארבעים מלקות.

בא הספר הלקח והלבוב ושואל – מה הקשר ? הרי גם כשהתורה כותבת שמלקים אדם ארבעים יום, זה לא ארבעים יום, זה 39 יום. אז איך אתה אומר שירד מבול 40 יום, כנגד ה-40 מלקות !?

למה אמרו חז"ל, ש'ארבעים ילקנו', זה לא ארבעים, אלא 39 ?

כי כתוב שהאדם נברא בארבעים יום.

אומר המהר"ל – החומר נוצר בארבעים יום. כניסת הנשמה לתוך הגוף, היא ביום הארבעים. אין מה להלקות בן-אדם בנשמה. כשהוא חוטא, אז החטא שלו זה רק בגוף.

'ארבעים ילקנו' – כי הקב"ה אמר, בריאת האדם לוקחת ארבעים יום – 39 החומר, וביום הארבעים, כניסת הנשמה.

אומרים חז"ל נשמה לא חוטאת, נְשָׁמָה שְׁנִתְתָּ בִּי טְהוֹרָה, והיא חוזרת טהורה.

הגוף חוטא !

אם הגוף חוטא, אמרו לנו חז"ל – 39 ולא 40.

אומר הספר הלקח והלבוב – אבל אצל הדור הזה, שהקב"ה מעיד, שהיה רק רע כל היום, שום דבר טוב לא היה להם, אז הם הצליחו לקחת גם את הנשמה שלהם, וגם אותה להשחית ! כנגד זה קיבלו 40 ימים של מבול, כדי לכפר על זה !

אם אלה הדברים, אנחנו רוצים ללכת ליסוד נפלא, שמביא הבאר משה מאוז'רוב:

הבאר משה מאוז'רוב, מביא דברי מדרש, שנקרא מדרש אגדה, ושם כתוב, שלאחר שהקב"ה ברא את העולם, היא ניחם על בריאתו, בשעה שהוא ראה את דור המבול.

אני מקריא את המדרש - וַיֵּרָא ה' בִּי רְבֵה רַעַת הָאָדָם בְּאָרֶץ וְכָל יֵצֵר מְחֻשְׁבֵּת לְבוֹ רַק רַע כָּל הַיּוֹם – אמר הקב"ה, ראו מה רשעים הללו עושים. כשבראתי אותם, נתתי לכל אחד, שתי שמשים. בראתי להם יצר טוב, ויצר רע, והם מזניחים את השמש הטוב ומדבקים עם השמש הרע. הרשעים הללו, לא מספיק שלא עשו מיצר הרע, יצר הטוב, אלא לקחו את היצר הטוב, וגם אותו הפכו לרע, שנאמר וְכָל יֵצֵר מְחֻשְׁבֵּת לְבוֹ רַק רַע כָּל הַיּוֹם, ולא השאירו בעצמם שום חלק טוב, והיו רק רע כל היום.

אומרים חז"ל – גזל, אפילו בשווה פרוטה. חמס, אפילו פחות משווה פרוטה. מה היו עושים אותם אנשים ?

בן-אדם היה יוצא החוצה עם תורמוסים למכירה. כל אחד לוקח תורמוס אחד, שאין בו שווה פרוטה, והיו מכסים לו את כל המגש.

אומר הספר באר משה – זה נקרא רַק רַע כָּל הַיּוֹם. אין לך שום תועלת בזה, לקחת תורמוס אחד. ולמה הם עשו את זה ?

הם אמרו – תשמע, על זה אי אפשר לתבוע אותנו.

זאת אומרת, הם קיבלו גיבוי מהתורה כביכול – זה גזל, אבל על זה, אי אפשר לתבוע אותנו. אז המחשבה שלהם היתה רק רע כל היום. שום דבר לא היה טוב אצלם.

אם אלה הדברים, נוכל בס"ד להבין נדבך נוסף:

האמרי אמת מגור, אמר דבר נפלא, על הפסוק **וְכָל יָצָר מִחֶשְׁבֹת לְבוֹ רֶק רַע כָּל הַיּוֹם**.

הוא אומר, שסופי תיבות של הפסוק, זה עמלק.

אם אלה הדברים, אני רוצה להגיע ליסוד נפלא ביותר, שראיתי אותו, בשלושה ספרים, כל אחד מביא את זה בשם משהו אחר.

אני יגיד כל צד משלושת הספרים, כדי שהמשיח יבוא מכל צד שהוא.

הספר הראשון שראיתי, נקרא אור גדליה, לגאון ר' גדליה שור, הוא הביא את זה בשם רבי לייב שרה'ס, שהיה מתלמידי הבעל שם טוב הקדוש.

הספר השני שראיתי את זה, היה בספר תכלת מרדכי, המהרש"א מבלזן, הוא הביא את זה בשם האדמו"ר ___

הספר השלישי באר שרים, מצאתי את אותו רעיון, כמו ששמעתי מהאדמו"ר מסמבור.

אבי הרעיון הוא האר"י הקדוש, אבל הוא אומר רק חלק אחד.

התוספת, שכנראה זה המקור הקדום ביותר, זה ר' לייב שרה'ס.

אני רוצה להסביר את הענין:

חז"ל אומרים, שלא נחתם גזר דינם, אלא על הגזל, שנאמר **כִּי מִלְאָה הָאָרֶץ חָמָס**, וחמס זה גזל.

אני רוצה להקריא לפניכם מדרש (בראשית רבה, פרשה לא, ו) - **כִּי מִלְאָה הָאָרֶץ חָמָס, אָמַר רַבִּי לֵוִי חָמָס, זֶה עֲבוּדָת כּוֹכָבִים. חָמָס, זֶה גְלוּי עֲרִיּוֹת. חָמָס, זֶה שְׁפִיכוֹת דָּמִים. חָמָס, זֶה עֲבוּדָת כּוֹכָבִים, שְׁנֵאמַר: כִּי מִלְאָה הָאָרֶץ חָמָס. חָמָס, זֶה גְלוּי עֲרִיּוֹת, שְׁנֵאמַר (ירמיה נא, לה): חָמָסִי וְשָׂאֲרֵי עַל בְּבַל. חָמָס, זֶה שְׁפִיכוֹת דָּמִים, שְׁנֵאמַר (יואל ד, יט): מִחֶמְסַ בְּנֵי יְהוּדָה אֲשֶׁר שָׁפְכוּ דָם נָקִיא. חָמָס, כְּמִשְׁמְעוּ.**

רבותי, בשבוע שעבר, פרשת בראשית, לאחר שהקב"ה ברא את האדם, ביום השישי בשבוע, הלכו המלאכים, וצלו לאדם הראשון בשר וסיננו לו יין, כך מביאה הגמרא במסכת סנהדרין. כשראה אותה המלאך בשמים שנקרא סמא"ל [לא לבטא], המלאך הבכיר ביותר שהיה אז בשמים.

הפרקי דרבי אליעזר כותב, שהוא היה בעל 12 כנפיים.

אומר המדרש – והיה הס"מ, השר הגדול שבשמים, וחיות ושרפים משש כנפיים וסמא"ל מ-12 כנפיים, לקח את הקט שלו, וראה את הבריות שברא הקב"ה, ולא מצא חכם להרע, כנחש, שנאמר **והנחש היה ערום**, והיתה דמותו כמון גמל, ועלה ורכב עליו.

יוצא, שהמחטיאים מי הם ?

אחד קוראים לו **סמא"ל** והשני **נחש**.

אומר האר"י הקדוש, וכולם מצטטים את אותו דבר – אנחנו אומרים בכל יום ביויברך דוד' - **וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כּוֹלָם**. הקב"ה נותן כוח וחיות לכולם – גם כוחות הרע, מקבלים כוח מהקב"ה, כי צריכים את זה בשביל האיזון, של זה לעומת זה עשה האלוקים.

גם בכוח רע, יש חלק, לחלק הטוב.

מתי בן-אדם הופך לגמרי מנותק מהטוב ?

שיש לו רק רע כל היום.

אם הוא רשע, יש לו עדין חלק טוב, כי עדין יש לו את השי"ן, שזהו חלק הקדושה ברשע, אם תוציא את השי"ן, ישאר לך ר-ע בהתגלמותו.

אומר האר"י הקדוש דבר נפלא – הנחש, החי"ית שבו, היא מקור הרע. הנו"ן והשי"ן, זה הכוח הטוב שבנחש. זה **וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כּוֹלָם**.

החי"ית שבתוך הנחש, הוא היצרן של החטאים, ולכן אומרת הגמרא (מסכת סנהדרין עח, א) - **אֲרִס נַחֲשׁ בֵּין שֵׁנָיו**.

אם אתה שם את שני צידי הנחש, יוצא לך ש-נ, הארס שלו, זה החי"ת.

אומר האר"י הקדוש - הצד המחטיא אצל המלאך, זה ה-ס"מ, כי חסד א-ל, לא מחטיא.

השם של הקב"ה זה חסד, אז הוא לא יכל להחטיא.

אומר האר"י הקדוש – עפ"י זה תבין טוב מאוד, אם אתה אומר שהחלק הרע שבנחש הוא החי"ת, והחלק הרע שבסמא"ל הוא הס"מ... וְכָל יַצָּר מִחֶשְׁבֵת לְבוּ רַק רַע כָּל הַיּוֹם... אז לא היה להם שום דבר טוב.

אם לא היה שום דבר טוב, אז מה נישאר ?

רק הרע !

מה נשאר ברע ?

החי"ת של הנחש, והס"מ של הסמא"ל... אז מה זה ?

כי מלאה הארץ חמס

אומרת התורה – לא נישאר להם שום דבר טוב, כי הכל היה רע !

זה כבר לא רשע, כי ברשע, יש עוד ניצוץ אחד של שי"ן, שמפריד אותך מהרע, וכאן לא היתה גם את השי"ן הזאת, אז מלאה הארץ חמס.

אם הכל חמס, אז אמר הקב"ה – אין כאן שום דבר טוב, אז אני משמיד אותם !

אמר רבי לייב שרה"ס – עכשיו תבין, למה הקב"ה נותן מידות לתיבה. הכוח הטוב שנשאר מאותם שתי כוחות רע, זה שי"ן ונו"ן מהנחש, ואל"ף למי"ד מהמלאך (סמא"ל).

אמר הקב"ה לנח – אם הם לקחו את כל הרע בהתגלמותו, השאירו את הטוב חשוף, כך אתה תבנה תיבה, מהאותיות של אותם שני כוחות רע - 300 אמה אורך, זה השי"ן של הנחש. 50 אמה רוחב, זה הנו"ן של הנחש. 30 אמה קומתה הלמ"ד של המלאך, ואל-אמה תכלנה מלמעלה, זה האל"ף של המלאך.

יוצא, שכל מידות התיבה, זה הטוב שיוצא מתוך הרע, שיוצא לך מה- חמס.

אם אלה הדברים בס"ד, הבנו למה הקב"ה נתן עונש של מים, ולמה הוא הרתיח אותם ?

כיון שהכל היה רע, ואם הכל היה רע, אז אין להם שום קיום, ולכן הקב"ה השמיד אותם.

ברשע, יש עוד את השי"ן שמבדילה בין הרע בהתגלמותו. אבל כשהרוע בהתגלמותו, אין לו תיקון.

ברע בלי תיקון, שטף אותם הקב"ה במים, כמו שאומר ר' חיים ויטאל. למה במים ?

כי ברגע שהמידות שלהם הם במים, מציפים אותם במים כדי לכפר על זה, או כמו שאומר לנו האזנים לתורה – בגלל הגזל, שהוא יסוד של המים, והיות והם גזלו אחד את השני, הוא שטף אותם במים.

כתבו בדברי רבותינו, שמה שנעשה היום מחוץ לכותלי בית המדרש, זה כמו דור המבול.

כל בית מדרש שהוגים בו בתורה, זה התיבה שהשאיר הקב"ה בכל דור ודור, שבהם נוכל לשבת וללמוד.

יזכנו הקב"ה, שיבואו עלינו הימים הבאים לקראתנו לטובה, שנתרחק מן העבירות, ונהיה כולם מדובקים ביראתך ונזכה עוד השנה הזאת, לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן ואמן !!!